

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 75/2012-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. februára 2012 predbežne prerokoval sťažnosť K. M., K., zastúpenej advokátom JUDr. M. T. ml., Advokátska kancelária, K., pre namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 5 Co/85/2011-258 z 26. októbra 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť K. M. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. januára 2012 doručená sťažnosť K. M., K. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. M. T. ml., Advokátska kancelária, K., pre namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a

základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 5 Co/85/2011-258 z 26. októbra 2011.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti uviedla:

«... O nároku sťažovateľky rozhodol Okresný súd Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 41 C/204/2009 v právnej veci žalobkyne: K. M. proti žalovanému: M. S. o zaplatenie 10.622,05 € s príslušenstvom rozsudkom zo dňa 07. 01. 2011, ktorým žalobu zamietol.

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že prvostupňový súd zamietol žalobu z dôvodu, že skutková podstata bezdôvodného obohatenia podľa § 457 OZ vyžaduje, aby sa sťažovateľka domáhala vrátenia zaplatenej časti kúpnej ceny výlučne oproti vráteniu vlastníctva Bytu. Nakoľko však žalobkyňa nikdy nenadobudla vlastnícke právo k Bytu, nie je možné, aby podľa § 457 OZ splnila vzájomnú reštitučnú povinnosť na vydanie vzájomne poskytnutých plnení z neplatného právneho úkonu a tým nárok sťažovateľky na vrátenie zaplatenej časti kúpnej ceny nepriznal. Nakoľko sťažovateľka mala za to, že tento rozsudok je nesprávny podala voči nemu odvolanie.

Sťažovateľka v podanom odvolaní poukazovala na to, že aplikácia § 457 OZ na právny vzťah účastníkov tohto konania je vylúčená. Z odbornej literatúry, ktorá vychádza z ustálenej praxe súdov bývalej ČSSR, resp. ČSFR a následne zo súdov SR a ČR vyplýva: „Ustanovenie § 457 upravuje vzájomnú reštitučnú povinnosť strán zrušenej alebo neplatnej zmluvy. V žiadnom prípade však nepredstavuje samostatnú skutkovú podstatu bezdôvodného obohatenia. Závazkový právny vzťah z bezdôvodného obohatenia sa zakladá na niektorej zo skutkových podstát uvedených v § 451 ods. 2; § 457 len špeciálne upravuje jeho obsah. Predpokladom aplikácie ustanovenia § 457 je, že na základe neplatnej alebo zrušenej zmluvy už plnili obidve zmluvné strany. Pokiaľ plnila iba jedna zo strán vyplýva povinnosť vydať bezdôvodné obohatenia podľa § 451 ods. 1, § 456 alebo § 458. Aplikácia § 457 v tomto prípade nie je namieste pretože jeho hlavným zmyslom je vzájomne podmieniť reštitučné záväzky obidvoch strán a tým sa vyhnúť situácii, v ktorej by sa jedna strana domáhala vrátenia plnenia, ktoré poskytla bez toho, aby druhej strane nevydala plnenie, ktoré sama od nej dostala. Tam, kde na základe neplatnej alebo zrušenej zmluvy plnila iba jedna zo strán nie je pojmovo možné konštruovať vzájomnú podmienenosť plnenia obidvoch strán, pretože ich skrátka nie je čím podmieniť“ (Eliáš a kol.: Občanský zákonník

Velký akademický komentář, I. svazek, Linde Praha, a. s. 2008). To znamená, že vzájomná reštitučná povinnosť podľa § 457 OZ nastupuje len v prípade, ak z neplatnej alebo zrušenej zmluvy plnili obidve zmluvné strany. Až v takomto prípade sú reštitučné nároky účastníkov neplatného, resp. zrušeného právneho úkonu vzájomne podmienené...

O odvolaní sťažovateľky rozhodol Krajský súd v Košiciach rozsudkom sp. zn. 5 Co/85/2011 zo dňa 26. 10. 2011, ktorým prvostupňový rozsudok potvrdil. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že prvostupňový súd použil pri rozhodovaní správny predpis, správne ho vyložil a na vecnej správnosti napadnutého rozsudku nič nemenia ani skutočnosti uvedené v odvolaní. Podľa názoru odvolacieho súdu „... súdna prax sa zjednotila na tom, že pokiaľ je kúpna zmluva zrušená alebo neplatná, môže sa účastník domáhať úspešne vrátenia svojho plnenia len za predpokladu, že je ochotný a schopný vrátiť žalovanému to, čo sa prijalo ako plnenie zo zmluvy. Pri neplatnosti dvojstranného právneho úkonu musí nastúpiť postup podľa § 457 OZ a nárok jedného z účastníkov zmluvy na vrátenie plnenia z neplatnej zmluvy je zo zákona podmienený jeho záväzkom voči druhému účastníkovi“...

Sťažovateľka sa s právnym názorom súdov nestotožňuje a považuje ho za nesprávny a neústavný. Odvolací súd sa absolútne nevysporiadal s dôvodmi uvedenými v podanom odvolaní, s citovanou judikatúrou a odbornou literatúrou, pri svojich úvahách sa nevysporiadal so skutočnosťami namietanými v podanou odvolaní o vyfabrikovaných tvrdeniach prvostupňového súdu, ktoré nevychádzajú z vykonaného dokazovania a tieto jeho tvrdenia bez ďalšieho prevzal a na tvrdenia sťažovateľky pritom neprihliadal. Na druhej strane sa odvolací súd odvoláva na zjednotenú súdnu prax, pričom akýkoľvek príkladný odkaz na takúto prax neposkytol, čím možno jeho rozhodnutie považovať za arbitrárne a opreté len o presvedčenie odvolacieho súdu bez jeho podloženia relevantnými právnymi zdrojmi.

Odvolací súd pri svojich právnych úvahách o tom, že žalovaný splnil povinnosť z kúpnej zmluvy tým, že Byt odovzdal sťažovateľke opomenul najzákladnejšiu a esenciálnu náležitosť kúpnej zmluvy, a to, že predávajúci má nielen povinnosť faktického odovzdania predmetu kúpy do držby kupujúceho, ale odovzdaním sa v zmysle § 588 ods. 1 OZ rozumie odovzdanie predmetu kúpy do vlastníctva kupujúceho. Pokiaľ by šlo o synalagmatický právny vzťah tak povinnosť sťažovateľky zaplatiť žalovanému kúpnu cenu by bola

podmienená povinnosťou žalovaného sťažovateľke nielen odovzdať Byt (ako sa odvolací, ale aj prvostupňový súd nesprávne domnievajú), ale aj previesť vlastnícke právo k bytu. Inak by kúpna zmluva ako zmluvný typ nemala v právnej spoločnosti absolútne žiadne opodstatnenie...»

Vzhľadom na uvedené sťažovateľka žiada, aby ústavný súd vydal tento nález:

„Právo sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5 Co/85/2011 zo dňa 26. 10. 2011 bolo porušené .

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5 Co/85/2011 zo dňa 26. 10. 2011 a vracia vec Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie.

Okresný súd Košice II a Krajský súd v Košiciach sú povinní spoločne a nerozdielne nahradiť sťažovateľke trovy tohto konania vo výške 261,82 € na účet jeho právneho zástupcu do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho

sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Za zjavne neopodstatnenú možno považovať aj takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (III. ÚS 175/03).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie

a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00).

V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, odôvodnenie ktorých je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu ústavné právo na súdnu ochranu však neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym) súdom, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. II. ÚS 4/94, I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02).

Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je taktiež právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (III. ÚS 209/04, III. ÚS 206/06, III. ÚS 78/07). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05).

Ťažiskovým dôvodom, pre ktoré považuje sťažovateľka namietaný rozsudok krajského súdu č. k. 5 Co/85/2011-258 z 26. októbra 2011 za ústavne nekonformný, je to, že podľa názoru sťažovateľky rozsudok krajského súdu má arbitrárny charakter z dôvodu, že jej nárok na zaplatenie sumy z titulu bezdôvodného obohatenia bol zamietnutý s odvolaním sa na to, že sťažovateľka si mala uplatňovať nárok na náhradu škody voči inej osobe.

Ústavný súd preskúmal rozsudok krajského súdu č. k. 5 Co/85/2011-258 z 26. októbra 2011 a zistil, že námietky sťažovateľky nie sú opodstatnené. V danom prípade krajský súd rozhodujúc o odvolaní proti rozsudku okresného súdu č. k. 41 C/204/2009-228 z 7. januára 2011 v konaní o zaplatenie 10 622,05 € s prísl. z titulu bezdôvodného obohatenia vyslovil svoj právny názor a vysvetlil dôvody svojho rozhodnutia, prečo rozsudok okresného súdu potvrdil.

Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku č. k. 5 Co/85/2011-258 z 26. októbra 2011 okrem iného uviedol:

„... K správnym a výstižným dôvodom uvedeným v napadnutom rozsudku je potrebné uviesť, že aj súdna prax sa zjednotila na tom, že pokiaľ je kúpna zmluva zrušená alebo neplatná, môže sa jej účastník domáhať úspešne vrátenia svojho plnenia len za predpokladu, že je ochotný a schopný vrátiť žalovanému to, čo sa prijalo ako plnenie zo zmluvy. To sa týka aj prípadnej peňažnej náhrady za plnenie, pokiaľ nie je dobre možné vrátenie plnenia pôvodného (§ 458 ods. 1 veta druhá OZ). Pri neplatnosti dvojstranného právneho úkonu (akým kúpnopredajná zmluva o predaji nehnuteľnosti bezpochyby je) musí nastúpiť postup podľa § 457 OZ a nárok jedného z účastníkov zmluvy na vrátenie plnenia z neplatnej zmluvy je zo zákona podmienený jeho záväzkom voči druhému účastníkovi.

V prejednávanej právnej veci je potrebné vychádzať zo súdnej praxe, že nárok jedného z účastníkov zmluvy na vrátenie plnenia z neplatnej zmluvy je zo zákona podmienený jeho záväzkom voči druhému účastníkovi, a táto vzájomná viazanosť musí byť vyjadrená v rozsudku, ktorým súd rozhodne o niektorom z týchto nárokov. Vzájomne podmienenými plneniami sú všetky plnenia vzájomnej podmienenosti, na ktorých sa účastníci dohodli, ako aj plnenia, kde podmienenosť a vzájomná viazanosť priamo vyplýva zo zákona.

Vrátenie kúpnej ceny oproti vydaniu nehnuteľnosti vyplýva z uzavretej kúpnej zmluvy medzi účastníkmi konania (fotokópia kúpnej zmluvy o prevode vlastníckeho práva k bytu z 11. 7. 2006, na č. l. 9 - 11), kde na jednej strane predávajúci - žalovaný prevádzal v zmysle čl. II. Zmluvy, v ňom špecifikovanú nehnuteľnosť na kupujúcich - pod 1. žalobkyňu a 2. Bc. M. V. a na strane druhej podľa jej čl. VI žalobkyňa ako kupujúca v podiele 1/2 kúpila do podielového spoluvlastníctva predmetnú nehnuteľnosť a uhradila predávajúcemu -žalovanému 320.000,-Sk pri podpise zmluvy. Synalagmatický charakter uvedeného záväzku je jednoznačný, nakoľko povinnosť žalovaného previesť predmetný byt na žalobkyňu bola oproti zaplateniu kúpnej ceny žalobkyňou; išlo o dvojstranný právny úkon, akým kúpna zmluva nepochybne je, podmienená plnením oboch zmluvných strán (aj keď z neplatného právneho úkonu), ktorý bol medzi účastníkmi v kúpnej zmluve dohodnutý a ktorý vyplýva aj z ust. § 588 ods. 1 OZ, podľa ktorého z kúpnej zmluvy vznikne predávajúcemu povinnosť predmet kúpy kupujúcemu odovzdať a kupujúcemu povinnosť predmet kúpy prevziať a zaplatiť zaň predávajúcemu dohodnutú cenu. Ide teda o odplatný prevod vlastníctva k veci. Preto, pokiaľ žalobkyňa voči žalovanému žiada vydať plnenie vyplývajúce z bezdôvodného obohatenia podľa § 451 OZ ods. 1, uvedené zák. ust. nie je možné aplikovať, keďže pri uzatvorení kúpnopredajnej zmluvy, aj keď išlo o neplatný právny úkon, pri uzatváraní kúpnej zmluvy plnili obidve zmluvné strany, a preto v prejednávanej veci je namieste použitie § 457 OZ. So zreteľom na synalagmatický charakter záväzku, ktorý vznikol medzi oboma účastníkmi, t. j. kúpnopredajnej zmluvy a nemožnosť žalobkyne vrátiť žalovanému ním poskytnuté plnenie, t. j. vrátiť mu predmet kúpy - nehnuteľnosť do jeho vlastníctva, nemôže sa voči žalovanému úspešne domáhať vrátenia plnenia, ktoré prijal od žalobkyne z titulu zaplatenia kúpnej ceny 320.000,-Sk, pretože reštitúcia z jednej i druhej strany nie je možná a vlastníctvo k predávanému bytu neprejde opäť na predávajúceho, t. j. na žalovaného. Žalobkyňa pri tak širokom výklade použitia § 451 OZ., t. j. aj v prípade vrátenia bezdôvodného obohatenia z neplatnej kúpnej zmluvy v podstate popiera dvojstrannosť právneho vzťahu - kúpnej zmluvy (aj keď neplatnej), ktorý medzi účastníkmi konania vznikol, pretože tvrdí, že prevodca nehnuteľnosti - žalovaný jej neposkytol akékoľvek plnenie, t. j. že nedošlo k odovzdaniu predmetu kúpy, že plnila iba ona, avšak opomína skutočnosť, že žalovaný v čase uzavretia kúpnej zmluvy jej plnil za podmienky, že mu žalobkyňa zaplatí kúpnu cenu a v súčasnosti nie je v možnostiach žalobkyne, aby mu byt

vrátila. Je potrebné vziať na zreteľ aj to, že v prejednávanej veci nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia by bolo možné uplatňovať len subsidiárne, v prípade, ak by neboli podmienky pre dosiahnutie rovnakého uspokojenia z dôvodu nároku na náhradu škody (R 1/1979) a žalobkyňa si mohla uplatniť nárok na náhradu škody voči tomu, kto jej spôsobil škodu svojim protiprávnym konaním tým, že prvotne uzavrel neplatnú kúpnu zmluvu, z ktorej sa následne odvíjali ďalšie neplatné kúpne zmluvy, a pokiaľ si takýto nárok voči škodcovi neuplatnila, nemôže to byť na ujmu žalovaného, ktorý vznik škody na jej strane nezavinil...“

Po preskúmaní napadnutého rozsudku krajského súdu ústavný súd konštatoval, že jeho odôvodnenie je dostatočné a zrozumiteľné. Krajský súd podľa ústavného súdu dostačujúco vysvetlil, prečo potvrdil rozsudok okresného súdu, pričom jeho závery možno považovať z ústavného hľadiska za akceptovateľné a udržateľné. Ústavný súd konštatuje, že nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia možno uplatniť iba v tom prípade, ak nie sú dané podmienky na dosiahnutie rovnakého uspokojenia z titulu nároku na náhradu škody. V danom prípade si sťažovateľka mala uplatniť nárok z titulu zodpovednosti za škodu voči osobe, ktorá jej spôsobila škodu svojim protiprávnym konaním tým, že prvotne uzavrela neplatnú zmluvu o prevode nehnuteľnosti, z ktorej sa následne odvíjali ďalšie neplatné zmluvy o prevode nehnuteľnosti.

Odvolací súd dôsledne postupoval podľa § 219 Občianskeho súdneho poriadku, keď preskúmal rozhodnutie prvostupňového súdu z pohľadu odvolacích dôvodov.

K námietke nevysporiadania sa so skutočnosťami uvádzanými sťažovateľkou v jej sťažnosti ústavný súd v súlade so svojou konštantnou judikatúrou uvádza, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka konania na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05).

Pretože namietané rozhodnutie krajského súdu nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnené, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04) a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru krajského súdu.

Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojim vlastným. V konečnom dôsledku ústavný súd nie je opravným súdom skutkových omylov a právnych názorov všeobecného súdu. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci všeobecného súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor všeobecného súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom v okolnostiach daného prípadu by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetná interpretácia týchto právnych predpisov krajským súdom takéto nedostatky nevykazuje.

S poukazom na to, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. februára 2012